

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ

ดร.

โทร. ๐ ๒๒๐๕ ๓๐๗๖

ที่ ๐๐๐๗.๒๒/๕๐๕๖

วันที่ ๒๕

ตุลาคม ๒๕๕๕

เรื่อง แนวทางการปฏิบัติเพื่อการพิทักษ์พุทธศาสนา

เรียน ผบ.ตร.

รอง ผบ.ตร.(ปป ๑) (ปป ๒) ที่ปรึกษา (ปป ๓) (ปป ๔)

ผู้ช่วย ผบ.ตร.(ปป ๕) (ปป ๖) (ปป ๗) (ปป ๘) และ (ปป ๙)

เพื่อโปรดทราบ

ผบชน.น. ภ.๑ - ๙ ศษต. และ ก.

ด้วยคณะกรรมการการศาสนา ศิลปะและวัฒนธรรม ได้ประชุมส่วนราชการที่เกี่ยวข้องเมื่อวันที่ ๘ ส.ค.๕๕ เพื่อพิจารณาเรื่องร้องเรียนกรณีการจัดตั้งพระพุทธรูปในสถานที่ไม่เหมาะสม ซึ่งปรากฏเป็นข่าวร้องเรียนตามสื่อต่าง ๆ และมอบหมายให้ส่วนราชการที่เกี่ยวข้องรับไปดำเนินการ ในส่วนของ ตร.มีภารกิจในเรื่องการจับกุมดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิด แต่เนื่องจากขณะนี้ไม่มีกฎหมายที่กำหนดรายละเอียดเกี่ยวกับการกระทำความผิดไว้อย่างชัดเจน จึงทำให้เกิดความสับสนในการปฏิบัติหน้าที่

ดังนั้น เพื่อให้การปฏิบัติในการพิทักษ์พุทธศาสนาเป็นไปในแนวทางเดียวกัน จึงให้ดำเนินการดังนี้

๑. ประชาสัมพันธ์ตักเตือนและขอความร่วมมือผู้ประกอบการมิให้มีการกระทำใด ๆ ที่เข้าข่ายลักษณะเป็นการลบหลู่พระพุทธรูป
๒. ให้เข้มงวด กวดขัน ตรวจสอบสถานที่ สถานประกอบการต่าง ๆ ว่ามีการจัดตั้งพระพุทธรูปในสถานที่ที่ไม่เหมาะสมโดยมีเจตนาลบหลู่หรือไม่ หากพบว่ามีลักษณะดังกล่าวให้ดำเนินการไปตามอำนาจหน้าที่ พร้อมให้ความร่วมมือและประสานการปฏิบัติกับส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง
๓. แจ้งให้ข้าราชการตำรวจศึกษาและนำแนวทางการปฏิบัติตามข้อกำหนดซึ่ง คต.ได้ให้แนวทางไว้ไปปฏิบัติ ตามหนังสือ ที่ ๐๐๑๑.๒๖/๓๔๐๙ ลง ๑๙ ก.ย.๕๕ รายละเอียดปรากฏตามเอกสารที่แนบท้ายนี้

จึงแจ้งมาเพื่อทราบและถือปฏิบัติโดยเคร่งครัด

พล.ต.อ.

(ปานศิริ ประภาวัต)

รอง ผบ.ตร.ปรท.ผบ.ตร.

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ

คต.

โทร ๐ ๒๒๐๕ ๓๔๖๖

ที่ ๐๐๑๑.๒๖/ ๓๔๐๙

วันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๕๕

เรื่อง ขอรื้อแนวทางปฏิบัติเพื่อการพิทักษ์พุทธศาสนาโดยให้ถูกต้องตามอำนาจหน้าที่

เรียน ผบก.กม.

ตามหนังสือ กม.ที่ ๐๐๑๑.๑๔/๓๕๓๖ ลง ๖ ก.ย.๒๕๕๕ ขอรื้อแนวทางปฏิบัติเพื่อการพิทักษ์พุทธศาสนาโดยให้ถูกต้องตามอำนาจหน้าที่ นั้น

คต. ขอเรียนผลการพิจารณาข้อหารือ ดังนี้

๑. กรณีหาหรือว่า การกระทำเพียงใดที่เข้าข่ายเป็นความผิดตาม ป.อาญา มาตรา ๒๐๖ เนื่องจากตามกฎหมายบัญญัติไว้ว่า “ผู้ใดกระทำความผิดใดๆ แก้วัดหรือสถานอันเป็นที่เคารพในทางศาสนาของหมู่ชนใด อันเป็นการเหยียดหยามศาสนานั้น ต้องระวางโทษ...” แต่ไม่ได้กำหนดรายละเอียดเกี่ยวกับการกระทำไว้ ซึ่งในความเป็นจริงการกระทำในลักษณะที่เป็นการเหยียดหยามก็ไม่สมควรที่จะกำหนดเนื่องจากในแต่ละศาสนาการกระทำบางอย่างอาจไม่เป็นการเหยียดหยาม แต่หากกระทำกับอีกศาสนาหนึ่งถือว่าการเหยียดหยามได้ ดังนั้นจึงต้องพิจารณาในข้อเท็จจริงในแต่ละกรณีไป แต่ทั้งนี้ต้องพิสูจน์ได้ว่าผู้นั้นมีเจตนาที่จะกระทำแก้วัดหรือสถานอันเป็นที่เคารพในทางศาสนาเพื่อเป็นการเหยียดหยามศาสนา ดังเช่นคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๑๙๙/๒๕๓๓ และ ๑๘๐๗/๒๕๕๐ แต่หากพิสูจน์ไม่ได้ว่าผู้นั้นมีเจตนาจะเหยียดหยามต่อศาสนาการกระทำนั้นก็ไม่เป็นความผิดฐานเหยียดหยามศาสนา ตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๓๖/๒๕๐๕

๒. กรณีการนำพระพุทธรูป หรือวัตถุนั้นเป็นที่เคารพทางศาสนาตั้งไว้ตามสถานบริการหรือร้านอาหารที่มีการจำหน่ายสุราหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ เป็นความผิดหรือไม่ สามารถดำเนินการได้เพียงใดนั้น เห็นว่าหากการกระทำดังกล่าวไม่ได้มีเจตนาที่จะเหยียดหยามศาสนา แต่เป็นเพียงการตั้งไว้เพื่อบูชา หรือนำมาแสดงไว้เพื่อให้ลูกค้าได้ชม หรือบูชา ก็ไม่มีความผิด แต่จะเหมาะสมหรือไม่อยู่ที่ข้อเท็จจริงของสถานที่นั้นๆ หากเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือผู้ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องเห็นว่าไม่เหมาะสมก็ควรประสานงานเจ้าของสถานที่ดำเนินการจัดตั้งไว้ในที่เหมาะสมต่อไป

๓. กรณีการนำพระพุทธรูป หรือวัตถุนั้นเป็นที่เคารพทางศาสนาตั้งในห้างสรรพสินค้าหรือร้านค้าเพื่อจำหน่ายในลักษณะใดที่เข้าข่ายเป็นความผิดตามกฎหมาย และเป็นความผิดใดนั้น เนื่องจากไม่มีข้อห้ามหรือข้อกำหนดใดๆ เกี่ยวกับการตั้งหรือวางพระพุทธรูป หรือวัตถุนั้นเป็นที่เคารพทางศาสนา และไม่มีกฎหมายกำหนดไว้เป็นความผิด ดังนั้นการตั้งพระพุทธรูป หรือวัตถุนั้นเป็นที่เคารพทางศาสนาในห้างสรรพสินค้าหรือร้านค้าเพื่อจำหน่ายหากไม่ได้กระทำโดยมีเจตนาเหยียดหยามก็จะเป็นความผิดเช่นเดียวกัน หากเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือผู้ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องเห็นว่าไม่เหมาะสมก็ควรประสานงานเจ้าของสถานที่ดำเนินการจัดตั้งไว้ในที่เหมาะสมต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

พล.ต.ต.

๑. เจริญศักดิ์

(ประสิทธิ์ เจริญศักดิ์)

ผบก.คต.

ค้นหา

รายการที่ 2/10 ของหน้าที่ 4

ฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมาย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5199/2533

พนักงานอัยการ จังหวัดนครสวรรค์ โจทก์

นายบุญแหลง แก้วพา

จำเลย

ป.อ. มาตรา 90, 91, 118, 206, 360, 360 ทวิ

ความผิดที่กระทำต่อเนื่องอาจเป็นความผิดหลายกระทงได้ หากได้ความว่าผู้กระทำผิดมีเจตนาหลายอย่างแต่ละอย่างเป็นความผิดที่สมบูรณ์แยกจากกันได้ จำเลยฉีกธงชาติไทยอันมีความหมายถึงรัฐเพื่อเหยียดหยามประเทศชาติ และยังใช้ไม้ตีทุบเกล็ดเศียร พระพุทธรูปอันเป็นที่เคารพในทางศาสนาของพุทธศาสนิกชนอันเป็นการเหยียดหยามศาสนา อันเป็นคนละเจตนา แต่ละเจตนาเป็นความผิดในตัวเองแยกจากกันเป็นความผิดคนละกระทง แม้กระทำต่อเนื่องกัน และแต่ละกระทงดังกล่าวคือเจตนาในการทำให้เสียทรัพย์สินเช่นเดียวกัน จึงเป็นความผิดหลายบทในแต่ละกระทงกล่าวคือ จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 118, 360, 90 กระทงหนึ่ง และมาตรา 206, 360 ทวิ, 90 อีกกระทงหนึ่ง

โจทก์ฟ้องว่า เมื่อวันที่ 4 กรกฎาคม 2532 เวลากลางคืนก่อนเที่ยง ก) จำเลยทำให้เสียทรัพย์สินโดยใช้ไม้ตีทุบจนเกล็ดเศียรพระพุทธรูปแตกหักเสียหาย นอกจากนี้ยังใช้ไม้ทุบเคาะทรัพย์สินอื่น ๆ และฉีกทำลายธงชาติไทย 1 ผืน รวมราคาทั้งสิ้น 320 บาท ซึ่งทรัพย์สินทั้งหมดเป็นกรรมสิทธิ์ของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ข) กับใช้ไม้ทุบที่เศียรพระพุทธรูปอันเป็นที่เคารพในทางศาสนาของประชาชนและนักเรียนซึ่งประดิษฐานไว้ในโรงเรียนบ้านกกก้วา จนเศียรแตกหักเสียหาย อันเป็นการเหยียดหยามศาสนา ค) และใช้มือฉีกทำลายธงชาติไทยอันมีความหมายถึงประเทศไทยเพื่อเหยียดหยามประเทศชาติ เหตุเกิดที่ตำบลช่องแค อำเภอดาคลี จังหวัดนครสวรรค์ ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 118, 206, 360, 360 ทวิ

จำเลยให้การรับสารภาพ

ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 91, 118, 206, 360, 360 ทวิ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2512 มาตรา 9 คำสั่งของคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดินฉบับที่ 41 ลงวันที่ 21 ตุลาคม 2519 ข้อ 2, 6 พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 6) พ.ศ. 2526 มาตรา 4 ลงโทษฐานทำให้เสียทรัพย์สินซึ่งเป็นบทหนักตามมาตรา 360 ทวิ จำคุก 2 ปี ฐานเหยียดหยามศาสนา จำคุก 1 ปีรวม 3 ปี จำเลยให้การรับสารภาพมีเหตุบรรเทาโทษ ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 78 ลดโทษให้กึ่งหนึ่ง คงจำคุก 1 ปี 6 เดือน

โจทก์อุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 90, 118, 206, 360 และ 360 ทวิ ลงโทษตามมาตรา 360 ทวิ ซึ่งเป็นบทหนักจำคุก 2 ปี ลดรับกึ่ง จำคุก 1 ปี ไม่ลงโทษฐาน

เหี้ยมหยามประเทศชาติตามมาตรา 118 นอกจากที่แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น

โจทก์ฎีกา

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คดีนี้มีปัญหาว่า ความผิดตามที่โจทก์ฟ้อง และจำเลยให้การรับสารภาพเป็นความผิดหลายกระทงหรือไม่ เห็นว่า ความผิดที่กระทำต่อเนื่องอาจเป็นความผิดหลายกระทงได้ หากฟังได้ว่าผู้กระทำผิดมีเจตนาหลายอย่างแต่ละอย่างเป็นความผิดที่สมบูรณ์แยกจากกันได้ในตัว การกระทำของจำเลยตามที่โจทก์ฟ้อง และจำเลยรับสารภาพว่ากระทำผิดจริงฟังได้ว่า จำเลยฉกชิงชาติไทยอันมีความหมายถึงรัฐเพื่อเหี้ยมหยามประเทศชาติและยังใช้ไม้ตีทุบเกลศเคียดพระพุทธรูปอันเป็นที่เคารพในทางศาสนาของพุทธศาสนิกชน อันเป็นการเหี้ยมหยามศาสนาอันเป็นคนละเจตนา แต่ละเจตนาเป็นความผิดในตัวเองแยกจากกันเป็นความผิดคนละกระทง แม้กระทำต่อเนื่องกัน และโจทก์ประสงค์ให้ลงโทษโดยการบรรยายฟ้องแยกความผิดไว้แล้ว และแต่ละกระทงดังกล่าวคือเจตนาในการทำให้เสียทรัพย์เช่นเดียวกัน จึงเป็นความผิดหลายบทในแต่ละกระทง กล่าวคือ จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 118, 360, 360, 90 กระทงหนึ่ง และมาตรา 206, 360 ทวิ, 80 อีกกระทงหนึ่ง ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาว่าจำเลยกระทำความผิดกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วยฎีกาโจทก์ฟังขึ้นบางส่วน

พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 118, 360, 90 กระทงหนึ่งให้ลงโทษตามมาตรา 360 อันเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุด จำคุก 6 เดือน และมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 206, 360 ทวิ, 90 อีกกระทงหนึ่ง ให้ลงโทษตามมาตรา 360 ทวิ อันเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุดจำคุก 1 ปี 6 เดือน จำเลยให้การรับสารภาพ มีเหตุบรรเทาโทษลดโทษให้กึ่งหนึ่งคงจำคุกจำเลยมีกำหนด 9 เดือน นอกจากที่แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

(อากาศ บำรุงชีพ - พัลลภ พิสิษฐ์สังฆการ - อุดม เฟื่องฟุ้ง)

หมายเหตุ

(ค้นหา) รายการที่ 7/10 ของหน้าที่ 1

ฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมาย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1807/2550

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด

โจทก์

นายกิตติ ปภัสโรบล

จำเลย

ป.อ. มาตรา 206

จำเลยแต่งกายเป็นภิกษุแล้วใช้เท้าข้างหนึ่งยืนอยู่บนฐานพระพุทธรูปปางห้ามญาติ โดยเท้า
จำเลยอยู่บนส่วนหนึ่งของพระบาทพระพุทธรูปยกมือขวาขึ้นเลียนแบบพระพุทธรูป แสดงท่าทางล้อเลียน
ถลึงตาอัปมงคล นอกจากจะเป็นการไม่เคารพต่อพระพุทธรูปแล้ว จำเลยยังได้แสดงตนเสมอกับพระพุท
ธูป จึงเป็นการกระทำความไม่สมควรและเป็นการดูหมิ่นเหยียดหยามพุทธศาสนา จำเลยจึงมีความผิดตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 206

โจทก์ฟ้องว่า เมื่อระหว่างวันที่ 1 มิถุนายน 2539 เวลากลางวัน ถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2539 เวลา
กลางคืนหลังเที่ยงวันเวลาใดไม่ปรากฏชัด จำเลยได้แต่งกายเป็นภิกษุแล้วยกตนขึ้นยืนเสมอพระพุทธรูป
ปางห้ามญาติ และรูปปั้นหลวงปู่แหวน สุจิณฺโณ ซึ่งเป็นวัตถุอันเป็นที่เคารพในทางศาสนาของพุทธ
ศาสนิกชน ด้วยการใช้เท้าเหยียบที่ฐานพระพุทธรูป และทำท่าทาง หน้าตาล้อเลียนพระพุทธรูปและรูป
ปั้นดังกล่าว อันเป็นการเหยียดหยามพุทธศาสนา ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 206
และนับโทษจำเลยต่อจากโทษในคดีอาญาหมายเลขดำที่ 354/2543 ของศาลแขวงพระนครเหนือ

จำเลยให้การปฏิเสธ แต่รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้นับโทษต่อ

ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 206 จำคุก 1 ปี
และปรับ 6,000 บาท คำให้การของจำเลยในชั้นสอบสวนและทางนำสืบของจำเลยเป็นประโยชน์แก่การ
พิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 8
เดือน และปรับ 4,000 บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด 2 ปี ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 คำขออื่นให้ยก

จำเลยอุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์พิพากษากลับ ให้ยกฟ้อง

โจทก์ฎีกา

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า “พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงที่โจทก์จำเลยไม่ฎีกาโต้แย้งรับฟังเป็นยุติว่า เมื่อ
ประมาณปี 2539 จำเลยแต่งกายเป็นภิกษุยืนอยู่ระหว่างพระพุทธรูปปางห้ามญาติและรูปปั้นหลวงปู่
แหวนโดยเท้าข้างหนึ่งยืนอยู่บนฐานพระพุทธรูปปางห้ามญาติและทำท่ายกมือขวาขึ้นเช่นเดียวกับพระ

พุทธรูปปางห้ามญาติและมีผู้ถ่ายรูปไว้ ต่อมาเมื่อวันที่ 23 พฤษภาคม 2543 หนังสือพิมพ์ข่าวสดได้นำภาพถ่ายของจำเลยที่แสดงท่าทางดังกล่าวมาลงพิมพ์เผยแพร่ตามภาพถ่ายหมายเลข จ.3 คดีมีปัญหาวินิจฉัยตามฎีกาโจทก์ว่าการกระทำของจำเลยเป็นความผิดตามฟ้องหรือไม่ เห็นว่า พระพุทธรูปเป็นที่เคารพสักการะในทางศาสนาของประชาชนผู้นับถือศาสนาพุทธทั่วไป การกระทำของจำเลยตามที่ปรากฏในภาพถ่าย จำเลยแต่งกายเป็นภิกษุแล้วใช้เท้าข้างหนึ่งยืนอยู่บนฐานพระพุทธรูปปางห้ามญาติ โดยเท้าจำเลยอยู่บนส่วนหนึ่งของพระบาทพระพุทธรูปยกมือขวาขึ้นเลียนแบบพระพุทธรูป ส่วนใบหน้าของจำเลยแสดงท่าทางล้อเลียนถลึงตาอ้าปากเช่นนี้ นอกจากจะเป็นการไม่เคารพต่อพระพุทธรูปแล้ว จำเลยยังได้แสดงตนเสมอกับพระพุทธรูป จึงเป็นการกระทำอันไม่สมควรและเป็นการดูหมิ่นเหยียดหยามพุทธศาสนา จำเลยจึงมีความผิดตามฟ้อง ที่จำเลยอ้างว่า จำเลยทำพิธีรักษาโรคโดยนั่งฟ่งกระแสะจิตเกิดตัวลอยขึ้นไปยืนอยู่บนฐานพระพุทธรูปไม่มีเจตนาล้อเลียนนั้น เป็นข้ออ้างที่ไม่สมเหตุผลและไม่มีความพยานหลักฐานสนับสนุน ไม่มีน้ำหนักหักล้างพยานหลักฐานโจทก์ได้ ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษายกฟ้องโจทก์มานั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย"

พิพากษากลับเป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 206 ให้บังคับคดีไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น

(สติชัย ทาวงศ์ - จรัส พวงมณี - พงษ์ศักดิ์ วีระเสถียร)

หมายเหตุ

ค้นหา

รายการที่ 3/9 ของหน้าที่ 8

ฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมาย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 736/2505

อัยการจังหวัดเพชรบุรี โจทก์

นายแจ่ม เงินเจือ

จำเลย

ป.อ. มาตรา 206

จำเลยขณะเป็นพระภิกษุ ได้ร่วมประเวณีกับหญิงในกุฏิของจำเลยบนเขาวังจังหวัดเพชรบุรีมีภริยาพระใกล้เคียงหลายหลัง มีพระพุทธรูปพระฉายบนเขาวัง เป็นสถานที่ที่ประชาชนเคารพนับถือนั้นเห็นได้ว่าเป็นการไม่สมควรอย่างยิ่งแต่จะถือว่าเป็นการเหยียดหยามศาสนาตามความในมาตรา 206 ยังไม่ถนัด (ประชุมใหญ่ ครั้งที่ 16/2505)

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยขณะเป็นพระภิกษุในพุทธศาสนา ได้เข้าร่วมประเวณีกับนางม่วยบนกุฏิที่จำเลยอาศัย ซึ่งตั้งอยู่ในบริเวณสำนักวิปัสสนากรรมฐานของพระภิกษุสามเณร และเป็นที่ประดิษฐานพระพุทธรูปขนาดใหญ่อันเป็นปูชนียวัตถุที่เคารพในศาสนาพุทธ อันเป็นการเหยียดหยามศาสนาอย่างร้ายแรง ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 206

จำเลยปฏิเสธ

ศาลชั้นต้นเชื่อว่าจำเลยได้ร่วมประเวณีกับนางม่วยจริงดังฟ้องแต่การร่วมประเวณีของจำเลยกระทำเพื่อปลดเปลื้องความใคร่ ไม่มีเจตนาเหยียดหยามศาสนาพุทธ ไม่มีผิด พิพากษายกฟ้อง

โจทก์อุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์เห็นว่า ในกุฏิของจำเลยมีพระพุทธรูปอยู่หลายองค์ตั้งอยู่บนโต๊ะบูชาบริเวณรอบ ๆ กุฏิมีพระพุทธรูปกับพระพุทธรูปซึ่งติดกับตัวเขาวัง กุฏินี้พระภิกษุสงฆ์ได้ใช้เป็นที่พักปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน มีการทอดกฐิน นมัสการพระพุทธรูปเป็นประจำทุกปีเป็นสถานที่เคารพในทางพุทธศาสนา การกระทำของจำเลย แม้อาจเป็นการเพื่อปลดเปลื้องความใคร่ แต่เมื่อกระทำ ณ สถานที่เคารพดังกล่าวจึงเป็นการเหยียดหยาม เพราะจำเลยยอมเล็งเห็นผลแห่งการกระทำได้พิพากษากลับ แต่ให้รอการลงโทษไว้

โจทก์ฎีกาว่า ไม่ควรรอการลงโทษ จำเลยฎีกาขอให้ยกฟ้อง

ศาลฎีกาฟังข้อเท็จจริงว่าจำเลยขณะเป็นพระภิกษุ ได้ร่วมประเวณีกับนางม่วยที่พื้นกุฏิข้างเตียงนอน กุฏิของจำเลยอยู่บนเขาวัง จังหวัดเพชรบุรี มีภริยาพระใกล้เคียงหลายหลังมีพระพุทธรูปพระฉายอยู่บนเขาวัง เป็นสถานที่ที่ประชาชนเคารพนับถือ จึงมีปัญหาว่าการกระทำของจำเลยจะเป็นมาตรฐานเหยียดหยามศาสนาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 206 หรือไม่ ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาได้พิจารณาความข้อนี้แล้วเห็นว่า การที่จำเลยซึ่งเป็นภิกษุในขณะนั้นได้กระทำการร่วมประเวณีกับหญิงในกุฏิอันอยู่ในบริเวณสถานที่อันพุทธศาสนิกชนเคารพ เช่นนี้เป็นการไม่สมควรอย่างยิ่ง แต่จะถือว่าเป็นการเหยียดหยามศาสนาตามความในมาตรา 206 ยังไม่ถนัด

จึงพิจารณาให้ยกฟ้องโจทก์

(สารกิจปรีชา - ไชยเจริญ สันติศิริ - พจน์ ปุษาปาคม)

หมายเหตุ

